

Er justitsministeren trådt tilbage?

■ Af Jørgen Hindse, formand

Lidt usædvanligt vil jeg begynde denne måneds leder med uddrag af en mail, som DKK har modtaget i april måned.

Jeg skriver til jer, da jeg snart ikke ved, hvad jeg skal gøre mere.

Jeg er grædefærdig over, at jeg i går så min bedste vens hund blive flået af en kamphund.

Jeg har selv en tæve og har været ude for det samme 2 gange, og efter jeg har talt med alle mine "hundevenner" og folk, jeg møder, har jeg fundet ud af, at hver og en er blevet overfaldet af en kamphund. Ikke alle tilfælde er lige alvorlige, men de har alle oplevet det!

Jeg bor på Amager og her vrimler med kamphunde! Folk er snart så bange, at det fører til, at de går med peberspray eller simpelthen vælger at gå steder, hvor de ved, der ikke er andre hunde.

Vi er en stor gruppe, der plejer at benytte parker, kirkegårde og stranden, for en stor del af det at have hunde er, at vi tit mødes, og hundene leger, og vi hygger! Det er simpelthen stoppet inden for de sidste 5-6 måneder, fordi folk er så bange for overfald!

Der må da snart kunne gøres noget! Vi et rædselsslagne over, at det er vores hund næste gang, og at det denne gang går helt galt!

Min datter på 9 vil ikke med ud med vores hund mere, da hun har været vidne til, at kamphunde har overfaldet andre hunde og vores egen!

*Politiet siger bare, at de intet kan gøre inden for lovgivningen, og dem med hundene er tit ikke til at tale med, fordi de enten ikke er forsikret og har hundene chippet eller bare truer sig ud af situationen. **Så kan I ikke nok hjælpe???? Vi er mange, der er desperate nu!!***

Jeg ved ikke, hvad der skal ske, før nogen gør noget ved det!! Måske skal der menneskelig på bordet!!!

Det duer ikke

Den usædvanlige indledning er reaktion på en meget usædvanlig situation. Justitsminister

Lene Espersen har ved svar – både direkte til DKK og til Folketingets Retsudvalg – meddelt, at hun ikke ser nogen grund til at foretage sig noget som helst, idet "Det er Justitsministeriets opfattelse, at der med de nævnte initiativer i forbindelse med den seneste ændring af hundeloven i tilstrækkeligt omfang er sikret politiet en effektiv adgang til at skride ind over for bidske hunde uanset race, der er til fare for omgivelserne.", som det står i ministerens svar.

Her er vi nødt til – i et meget skarpt tonefald – at sige: "Det duer ikke." Hunde bliver bidt ihjel på stribe landet over. Det er ikke tilstrækkeligt, at ministerens embedsmænd fortæller hende, at de har produceret en fornuftig lov og en opfølgende cirkulæreskrivelse, når området simpelthen ikke er bragt til at fungere ude i virkeligheden!

Vi nævner i flæng

Statsministeren og regeringen taler om kvalitetsreform. Hele sagen om de farlige hunde kunne være en glimrende case, hvis statsministeren ville foretage en tilbundsgående analyse af, hvorfor realiteterne ofte ligger meget langt fra, hvad politikerne tror, de har besluttet. Vi nævner i flæng – stort og små imellem hinanden – forhold, som betyder, at området ikke fungerer efter sin hensigt:

- Mange vagthavende betjente er ikke bekendt med indholdet i hundeloven fra 2003, men spørger stadig, hvordan man kan se, om en hund er en pitbull. *Manglende information til frontpersonalet!*
- Mange politistationer – for slet ikke at tale om patruljevogne – råder ikke over en scanner, så de kan tjekke, om en hund er ID-mærket. *Manglende tekniske hjælpemidler!*
- Mange betjente har i praksis ikke umiddelbart adgang til en pc, så man kan sende dem en mail med relevante oplysninger, som ofte er svære at finde på politiets interne system. *Manglende IT-støtte til betjentenes arbejde!*
- Mange konkrete sager startes op med helt utilstrækkelige oplysninger om ID-numre, vidner mv., så sagerne løber ud i sandet se-

ner i forløbet. *Dårlig sagsbehandling og tidsspilde!*

- Mange sagsforløb strækker sig over urimeligt lang tid, f.eks. fordi gerningshunden flytter, og man ikke kan finde hverken hund eller ejer. *Manglende administrative værktøjer i form af f.eks. fælles sagsstyringsregister!*
- Nogle jurister i politikredsens sekretariater er direkte afvisende over for at skulle påtage sig opgaverne med at forfølge hundesagerne. *Beskyttelse af gerningsmænd og -hunde frem for problemløsning for ofrene!*
- Embedsmænd i justitsministerens departement foretager små – men vigtige "drejninger" – i fortolkningen og formidlingen af loven. *Administrationen af lovgivningen fjerner sig fra det udgangspunkt, som Folketinget vedtog!*

Konstruktiv dialog efterlyses

DKK oplever, at både politi og Justitsministerium stiller sig i forsvarsposition, når man påpeger, at der er forhold, som ikke fungerer. I stedet for en konstruktiv dialog og fælles problemløsning griber man til problemfornægtelse.

I DKK kan vi ikke rigtig forestille os, at Lene Espersen skulle mene, at det er godt nok, når vi efterhånden flere gange om måneden skal høre om familier, der mister deres firbenede familiedlem, eller om de endnu flere familier, der ikke længere tør vove sig uden for havelågen med deres hund.

Det kan godt være, at DKK endnu ikke har kunnet fremlægge en "grydeklar" løsning, som tilfredsstillende de meget vidtgående krav, der tilsyneladende stilles til gerningshundene og deres ejeres retssikkerhed. Vi tror, at det vil være muligt at finde en løsning, som også tager behørigt hensyn til offerhundene og deres familier, hvis der vel at mærke er en vilje til det. Men det kræver nok, at ministeren selv mener noget om problemet. For justitsministeren er da ikke trådt tilbage, vel? ■